DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT IN 1896

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

15 SEPTEMBER 1932 | No. 18 | 37e JAARGANG

Een karakter vormt men zich eerst, als men zelf geordend ingrijpt in zijn denken, gevoelen en willen. Dr. Hoedemaker.

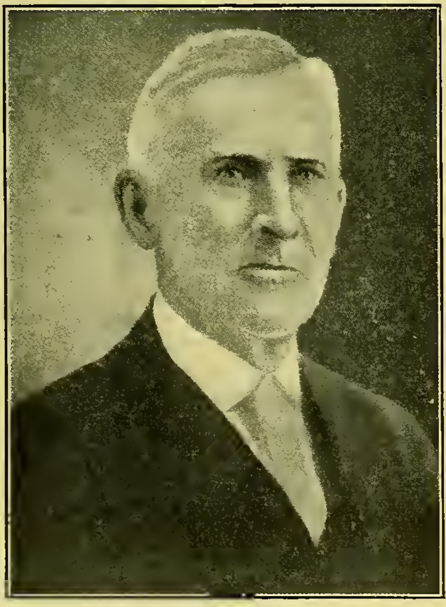

PRESIDENT ANTHONY W. IVINS.

PRESIDENT ANTHONY W. IVINS TACHTIG JAAR.

Door Dr. John A. Widtsoe.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is nimmer zonder leiders geweest. Men heeft ten allen tijde mannen kunnen vinden die geschikt waren voor alle tijdsomstandigheden. Het onveranderlijke, groote leidersvermogen van de voorgangers der Kerk, van Joseph Smith af tot Heber J. Grant toe, met hun mede-werkers, wonderbaarlijk in de oogen der wereld, is een bewijs van de Goddelijke leiding, waaronder de Kerk hare zending vervult.

President Anthony W. Ivins, wiens beeltenis deze uitgave van onze Ster verlucht, een raadgever in het Eerste Presidentschap, een van de Presideerende Hoogepriesters der Kerk, is een voortreffelijk voorbeeld van het soort van leiders dat onze Kerkgemeenschap gaarne volgt, en die haar met rassche schreden heenvoert naar hare hooge bestemming.

De natuur heeft President Ivins vele gaven geschonken. Hij is een aangename verschijning, een indrukwekkende persoonlijkheid. Zijn geest is helder, scherp en logisch. Zijn medegevoel gaat uit naar mensch en beest — naar heel de schepping. Deze ingeboren vermogens heeft hij op verbazingwekkende wijze ontwikkeld. Men ziet in hem een bekwaam landbouwer en visscher, een jager en zendeling, staatsman en theoloog, pionier en bankier, geleerde en zakenman, wijs spreker en vormer van menschenzielen. Hij heeft bewezen een vastberaden tegenstander te zijn, en toch een teeder, nimmer wankelend vriend, rechtvaardig, maar verdraagzaam. Bovenal is hij een trouwe navolger geweest van het herstelde Evangelie van Jezus Christus, en een krachtig, welsprekend uitlegger van de in deze bedeeling gepredikte waarheden. Met zulke welgebruikte gaven is hij natuurlijkerwijs een in het oog vallende figuur onder zijne medemenschen geworden.

Een diepe liefde voor het mooie, èn in den uitwendigen vorm, èn in de inwendige bevalligheid, doordringt President Ivin's natuur en kenmerkt zijn leven. Die schoonheidswaardeering vindt uiting in een mooie rhytmische zuiverheid van taal, in de dagelijksche omgang, op het podium, of in zijn geschriften, in rijkgekleurde welverzorgde bloemen, in den tuin, waar hij ze met groote toewijding aankweekt, en in ordelijke welgekozen omgevingen en werkzaamheden. Zijn liefde voor het buitenleven, waar hij voeling houdt met aarde, lucht, berg en wolk, is een rechtsstreeks gevolg van zijn zielshunkering naar al wat schoon en de moeite waard is.

Zijn voorliefde voor kennis heeft hem veel doen lezen. Literatuur, geschiedenis en wetenschap hebben zijn aandacht getrokken. Het is moeilijk om een gebied van menschelijke kennis te vinden waarin hij een vreemdeling is. „Ik ken Europa", zeide hij onlangs, „bijna elk deel ervan, ofschoon ik daar nooit geweest ben". En zoo is het inderdaad, want zijn veelbelezenheid, met groote zorg verkregen, heeft de plaats ingenomen van reizen in Europa dat hem ontzegd werd. Drukke jaren heeft hij doorgebracht in Mexico, als koloniestichter en leider, maar toch heeft hij er tijd voor weten te vinden, dat hij door zelfstudie een van de best ingelichte menschen is op het gebied van Mexicaansche tradities, historie en geestelijk leven. Zelfs nu verkneutert hij zich, als altijd, in het verkrijgen van nieuwe kennis.

Aan eigenschappen van hart en geest, die hem op elk terrein zou doen uitblinken, paart zich een wijsheid in practische zaken die van hem een gretig gezocht raadsman gemaakt heeft, en die hem op heden tot een van de meest waardevolle ambtenaren van de Kerk maakt. De uitbreidende beschavingsgrens, de zelfkant van de woestijn, heeft hem als knaap gekend, en daar heeft hij ook een groot deel van zijn latere levensjaren doorgebracht. Dat hij daar niet ten onderging, hing heel dikwijls af van zijn vlug en toch koelbloedig oordeel. De Kerk trekt vandaag den dag voordeel van de ontwikkeling, die hem in de pioniersdagen gewerd.

Terwijl dit en nog veel meer van President Ivins gezegd kan worden, waardeert de Kerk hem veeleer in geestelijke zaken als een man die geestelijke krachten bezit. Tijdens zijn lange loopbaan is het welzijn van de Kerk zijn eerste streven geweest. Zijn getuigenis van de waarheid van de zending van Joseph Smith heeft uit iedere daad gesproken. Emotie doet zijn stem aanzwellen wanneer hij spreekt van het groote heilsplan van den Zoon des Menschen. Altijd blikt hij opwaarts naar den dag wanneer het recht het onrecht zal overwinnen, van de komst en de persoonlijke bediening van de Heere Jezus Christus.

De Europeesche heiligen zenden liefhebbende groeten aan President Ivins op den tachtigsten verjaardag zijner geboorte en wenschen hem en zijn toegewijde, waardige echtgenoote nog vele lange jaren van dienstbaar-zijn toe in het laterdaagsche werk des Heeren.

EEN GETUIGENIS.

President Anthony W. Ivins.

(Uit een toespraak gehouden in de 96ste jaarlijksche conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen, 4 April 1926).

De Kerk is geen Protestantsche partijgroep welke zich losgerukt heeft van de moederkerk, of van het een of ander godsdienstig lichaam. Zij is de Kerk van Christus, onzen Heer, op aarde hersteld zooals Hij en de profeten verklaard hebben dat zij zijn moest.

In alle ernst en waarheid geven wij heden getuigenis aan het volk der wereld, aan koning en onderdaan, aan rijk en arm, aan Christen en heiden, dat Joseph Smith een hemelsche roeping heeft ontvangen om in de handen des Heeren het middel te zijn tot de herstelling van het Evangelie van Christus; dat hem de priesterschapssleutels gegeven werden, die doorgegeven zijn aan zijn opvolgers tot op heden. Eveneens geven wij getuigenis dat alle menschen de waarheid van het door ons gegeven getuigenis mogen weten als zij de Heere in geloof willen vragen. Niet door menschenwoorden zijt u bekeerd geworden, mijn broeders en zusters, maar door de gave des Heiligen Geestes welke getuigenis heeft gegeven van de waarheid dezer dingen, en deze groote samenkomst van menschen zou opstaan en van de waarheid hiervan getuigen als het hun gevraagd werd.

Wij gelooven in de onbevlekte ontvangenis van de maagd Maria, en dat het te Bethlehem in Judea geboren kind inderdaad de Zoon van God was, de Eeniggeborene van den Vader in het vleesch, dat Hij onze voorspraak is bij den Vader, het medium waardoor wij den genadetroon benaderen.

De grondslag van de Kerk is gevest in God den Eeuwigen Vader, Zijn Zoon Jezus Christus en den Heiligen Geest, welke de Godheid vormen. Niemand kan lidmaat van de Kerk worden voordat hij den naam van Christus op zich neemt en het verbond aangaat dat hij gewillig is hem te dienen en de door Hem gegeven geboden te bewaren naar zijn beste vermogens. Hij moet de plechtigheid van den doop accepteeren, welke bediend wordt in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes, met andere woorden, hij moet den Christus als de Verlosser der wereld aannemen zonder eenig voorbehoud.

Wij vragen de menschenwereld op de woorden van Gamaliel te vertrouwen, want zij zijn heden even waar als toen Hij ze uitte. Als dit het werk van menschen is zal het te niet gedaan worden, maar als het van God is, kunt gij het niet verwerpen. Evenals de eerste kerk, bidden wij als wij gelasterd worden; bespot men ons, worden wij vervolgd, dan ondergaan wij het met geduld. Wij weten dat dwaling eenmaal voor waarheid zal moeten wijken, en dat de onschuld den tijd tot vriend heeft. Wij laten alles over aan den Heere onzen God, wien glorie en lof en eere zij door Jezus Christus, Zijn Zoon.

EEN GOD DIE SPREEKT.

Door Dr. John A. Widtsoe.

Is er een God? — Het woord God duidt de hoogste Macht achter alle verschijnselen aan, een intelligente en doelbewuste Macht. In het diepst van ieders hart en gedachten leeft de zekerheid van het bestaan van zulk een Oppermacht, van welke alle werkingen der natuur slechts manifestaties zijn. Sommige menschen, niet velen, trachten met veel geschreeuw maar weinig wol te bewijzen dat deze Macht niet intelligent, niet doelbewust is en dat het heelal door het toeval wordt geregeerd. Zoogenaamde athéisten twisten meestal over door menschen opgestelde begripsbepalingen omtrent God, zelden zijn zij Godloochenaars. Indien aan de wereld de vraag werd gesteld: „Is er een God?" zou het antwoord bijna eenparig „ja" zijn.

Drie bewijzen voor het bestaan van God. — Het eerste bewijs voor het bestaan van een intelligenten, doelbewusten God, is de ingeboren zekerheid van de geheele menschheid, dat er zulk een alles-beheerschende Macht is. Waar ook zulk een algemeen geloof wordt aanvaard, is waarheid de grondslag. Dit leeren ons de eeuwen.

De altijd en overal aanwezige werking van de wet van oorzaak en gevolg is een tweede overtuigend bewijs. Voor zoover men weet is er geen gevolg zonder oorzaak, en dezelfde oorzaak, onder dezelfde omstandigheden in het dagelijksch leven, heeft altijd hetzelfde gevolg. Dat is de hoeksteen van het gezonde denken. Ware het niet zoo, dan zouden brandende steenkolen vandaag het water doen koken en morgen doen bevriezen; waarzeggers en toovenaars zouden de helden van den dag en deze wereld zou niet veilig zijn. Achter elk gevolg staat een oorzaak, en elke oorzaak is op zijn beurt het gevolg van een grootere oorzaak. Er moet derhalve een oorzaak achter alle oorzaken en gevolgen in het heelal zijn. Deze is de Eerste Oorzaak, die wij God noemen.

De orde in het heelal is evenzeer een overtuigend bewijs van het bestaan van een intelligente macht achter alle dingen. De hemellichamen en de electronen gehoorzamen op gelijkmatige wijze aan wetten. Het oneindig groote en het oneindig kleine beweegt zich volgens wetten. Wij leven onder wetten, welke de door de regeeringen uitgevaardigde te boven gaan. Wet en orde spreken altijd van intelligentie.

Niet één uitzondering op deze verklaring kan men vinden of zich zelfs maar indenken. Alles, wat aan het toeval wordt overgelaten loopt op wanorde en chaos uit. Aangezien in de geheele natuur orde heerscht, en de wetten worden gehoorzaamd, moet zij derhalve door een hoogste intelligentie worden bestuurd. Deze intelligentie is God.

Twee andere bewijzen voor het bestaan van God. — De sobere getuigenissen van talrijke menschen door de eeuwen heen, dat God tot hen heeft gesproken, is nog een krachtige getuigenis voor het bestaan van een intelligenten God. De profeten spraken geen onwaarheid, evenmin met benevelde zinnen, want zij waren geestelijk-gezonde, intelligente en eerlijke menschen en wat zij onder goddelijke leiding deden ging de macht van den alleenstaande teboven. De werken der profeten bewijzen dat zij waren geïnspireerd. God openbaarde zich aan de profeten in den loop der eeuwen.

Voorts zijn daar nog de bewijzen, welke worden geleverd door de antwoorden, welke de mensch ontvangt op zijn geestelijk streven. In droefheid en vreugde, in armoede en rijkdom gaan Godvreezende menschen tot den Heer in ernstig gebed en zij krijgen antwoord, troost en leiding. Heden ten dage meer dan ooit te voren, in dezen tijd van radio, nu een gefluisterd woord, medegevoerd door de aether-golven overal kan worden gehoord, mits een geschikt ontvangtoestel aanwezig is, vindt het gebed zijn rechtvaardiging. De tallooze millioenen, die op aarde hebben gewoond hebben op deze wijze, door de werkingen van wat men noemt den Heiligen Geest, het bestaan leeren kennen van een intelligent Bestuurder van het heelal. Zij zeiden: „Hij is dichter bij dan de adem, nader dan handen en voeten". De dwaas zegt „er is geen God".

God's persoonlijkheid. — Onze God, wiens bestaan onwederlegbaar is bewezen, kan niet tenvolle worden begrepen door den eindigen mensch, toch moet deze zich, voor zoover zijn verstandelijke vermogens dit toelaten, een denkbeeld van Hem kunnen vormen.

Hij moet worden opgevat als een persoon. Hij is niet alleen maar een kracht, een energiebron zooals een waterval, stoom, electriciteit of zonneschijn, welke onmetelijk vermogen kunnen uitoefenen, doch geen intelligentie bezitten.

Krachten hebben intelligente leiding noodig om bruikbaar te worden. De intelligente mensch met eerbied voor zichzelf kan niet den Noordenwind aanbidden. God is een persoon, oneindig boven den mensch verheven, maar niettemin een persoon. Hij heeft een eigen, begrensde gedaante, doch bezit onbegrensde persoonlijke macht. Het getuigenis der openbaring bevestigt dit standpunt, want menschen hebben getuigd dat zij den Heer hebben gezien. Het zou inderdaad een armzalig God zijn, die, hoewel in staat de natuurkrachten in het heelal te beheerschen, niet zou kunnen worden gezien of zich niet zou kunnen vertoonen. De mensch zou zich zulk een Wezen niet nabij gevoelen.

Het wezen van God. — Intellegentie is de heerlijkheid van God. Intellegentie is een mengeling van kennis en liefde, welke laatste soms wijsheid wordt genoemd. God's oneindige kennis stelt Hem in staat de eeuwige krachten en elementen van het heelal te gebruiken gelijk Hij wenscht; Zijn alles omvattende liefde bestuurt Zijn handelingen tot het welzijn van alle levende schepselen.

Orde, deugd en goedheid gaan van den Heer uit. In den duisteren doolhof van menschelijke begeerten kunnen hun uitingen niet altijd worden begrepen, maar de eind-uitkomsten: vrede, geluk en vreugde kunnen den mensch die zijn geloof in het Goddelijke behoudt, niet ontgaan. Intelligentie is ook de heerlijkheid des menschen.

Het vaderschap van God. — God is de schepper van den mensch, d.w.z. Hij is de oorzaak van 's menschen bestaan op aarde. Maar Hij is nog iets meer. Hij is de Vader van het menschelijk geslacht, letterlijk, niet zoo maar bij wijze van spreken. Dat geeft licht in het geheim van ons bestaan. De mensch is van God's geslacht — een God in miniatuur indien hij zich op de juiste wijze wil gedragen. Indien dat zoo is, kan hij zijn Vader natuurlijk een weinig begrijpen, Hem eenigermate gelijk worden en zonder ophouden ontwikkelen in de richting Zijner volmaking. De beteekenis van het leven wordt aldus duidelijker.

Het doel van ons bestaan. — De mensch is eeuwig en is dit altijd geweest. Hij leefde als een persoonlijk wezen voor hij op aarde kwam. In het leven vóór dit bestaan werd hij daar geboren als het geestelijke kind van God. Aldus is de nauwe verwantschap tusschen God en den mensch tot stand gekomen.

De mensch, God's geestelijk kind, werd naar de aarde gezonden omdat hij God's plan aanvaard had. De herinnering aan het verleden werd van hem weggenomen en hij werd op aarde voor verschillende moeilijkheden geplaatst om die ervaring op te doen waarvoor hij gereed was, als een inleiding tot zijn verder voortschrijden langs den weg der verstandelijke ontwikkeling. De mensch heeft inderdaad het recht verdiend om op aarde te komen. Hoe ingewikkeld de menschenwereld ook moge schijnen; de intrede van den mensch op aarde werd niet aan het toeval overgelaten.

Voortdurende openbaring. — God zou zijn kinderen in dien toestand niet vergeten. Hij heeft hen dan ook niet vergeten. Van de dagen van den eersten mensch af, heeft Hij hen de waarheden geleerd welke voor zijn toenemend levensgeluk noodig waren. Hij hoort de gebeden Zijner kinderen. Door de influisteringen van den geest, door bijzondere goddelijke afgezanten, gezonden naar de profeten, door zich persoonlijk te vertoonen aan daarvoor uitverkoren, heeft Hij Zijn kinderen op aarde geleerd en geleid.

Herhaaldelijk heeft Hij Zijn waarheid, het Evangelie, het goddelijke plan voor het lichamelijk en geestelijk welzijn der menschen hersteld, toen zij daarvan waren afgeweken. Hij heeft de menschheid geleid zonder inbreuk te maken op haar recht tot het uitoefenen van den vrijen wil, en haar aangemaand Hem te volgen.

Hij heeft tot de menschen gesproken, Hij spreekt ook heden. Het is een beleediging voor het in de glorie der moderne wetenschap getrainde verstand, te hooren dat God, de Bestuurder van het heelal, Zijn stem niet kan doen hooren, niet kan spreken. Het is onzinnig in dezen tijd van logisch denken, te gelooven dat de woorden van den Apostel Johannes, welke hij aan het eind van het Boek der Openbaringen terloops heeft neergeschreven vóór de tegenwoordige Bijbel was samengesteld, aan God den Vader der menschen, voor altijd het zwijgen zouden opleggen. Wie heeft lust een doofstommen God te aanbidden of een God die zich niet kan vertoonen? Zulk een aanbidding is afgoderij.

God heeft in dezen tijd gesproken. — In 1820 op een vroegen lente-dag is God de Vader met Zijn Zoon Jezus Christus aan een veertien-jarigen jongen, Joseph Smith, die in zijn zoeken naar waarheid zijn Hemelschen Vader om hulp had gevraagd, verschenen en heeft met hem gesproken. Andere openbaringen en wonderbaarlijke ontwikkelingen volgden. De leerstellingen van Jezus Christus, welke door 's menschen wijsgeerigheden gedurende twee duizend jaren onherkenbaar waren ineen geschrompeld, werden in al hun zuiverheid hersteld; het gezag van het Heilige Priesterschap, hetwelke door misbruik en afval was verloren gegaan, werd den mensch opnieuw teruggegeven, de Kerk van Christus, met al haar gaven, werd weder hersteld onder den naam van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Deze gebeurtenissen vormen de opmerkelijkste episode van de negentiende eeuw en haar resultaten zijn van dien aard, dat indien zij worden aanvaard en gebruikt, de 20ste eeuw uit haar droeve ellende zal worden verlost.

De gevolgen dezer gebeurtenissen en het karakter van het werk, hetwelk wederom is aangevangen, leveren het grondig bewijs voor de waarheid dezer gebeurtenissen.

Op dit merkwaardig visioen is een systeem van waarheid gebouwd ten bate van het menschdom, hetwelk zijn weerga niet vindt.

Wilt gij het onderzoeken?

Eeuw-series No. 5.
Hollandsche vertaling: A. D. J.

ROTTERDAMSCHE CONFERENTIE.

Voorloopig deelden wij reeds mede, dat de aanstaande conferentie van het Rotterdamsche District waarschijnlijk op 15 en 16 October gehouden zal worden. Dit blijven de aangewezen dagen.

Was de belangstelling te Amsterdam groot („weer eens een echte, ouderwetsche conferentie!") het laat zich aanzien dat de Rotterdamsche Districtsdagen niet minder in de gunst zullen staan. Reeds nu hooren wij b.v. van plannen, bij Heldersche leden in de pen, om per bus naar de Maasstad te gaan. En het Amsterdamsche zangkoor (klein maar rein!) is aangezocht om, onder meer, het slotstuk te komen zingen, dat op hun eigen conferentie onverhoopt ongezongen bleef. Welkom, Amsterdam!

Dit beteekent natuurlijk niet, dat de zangkoren van het Rotterdamsche District niet uitgenoodigd zijn. Rotterdam, Overmaas en Den Haag staan bij zulk een gelegenheid altijd op het programma. En de ondervinding heeft geleerd, dat er op hen te rekenen valt.

Verdere bijzonderheden in ons volgend nummer.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: CLYDE BIDDULPH

VAN DE REDACTIE.

Acht kruisjes.

Wij herinneren ons een versje uit onze schooldagen:

De ouderdom komt met gebreken,
En wie zeven kruisjes telt,
Weet er doorgaans van te spreken ....

Aan het hoofd van dit Ster-nummer plaatsen wij het portret van President Anthony W. Ivins, rechterhand van President Heber J. Grant. En daarop volgt een artikel van President Widtsoe's hand, ter eere van onzen kranigen leider geschreven. Wij hopen dat al onze lezers het zullen lezen, zoomede Broeder Ivin's eigen woorden in het daaropvolgende artikel.

De Ster sluit zich zonder eenig voorbehoud bij die woorden aan. En zij spreekt zonder den minsten twijfel uit naam van al hare lezers en lezeressen. Allen wenschen den eerbiedwaardigen grijzen voorganger nog menig levensjaar in het volle genot zijner geestvermogens.

De hemel schenke President Ivins zijn keurigste zegeningen!

Echo's van de Amsterdamsche Conferentie.

Op een andere bladzij van dit nummer drukken wij een verslag af van onze Amsterdamsche conferentie, dat in de Nieuwe Rotterdamsche Courant van Dinsdag 13 September (ochtendblad) verscheen, een verslag waarvan onze lezers zonder twijfel met waardeering kennis zullen nemen. Ook het Algemeen Handelsblad (Amsterdam) gaf een uitvoerig rapport in het avondnummer van denzelfden datum.

In verschillende bladen in den lande was de gebeurtenis van te voren in een kort bericht aangekondigd.

Zuster Kooyman naar huis.

Op de Amsterdamsche Conferentie is reeds de mededeeling gedaan, dat zuster Elisabeth J. Kooyman, eervol ontslagen van haar zendingswerk, binnenkort met haar drie kinderen naar huis denkt te gaan. D.V. vertrekt zij Dinsdag 20 September uit Rotterdam, om den 22sten op het S.S. Manhattan te Southampton scheep te gaan.

In ons volgend nummer verdere bijzonderheden.

HUISBEZOEKLES.

Voor het huisbezoek voor October vindt men de gegevens op blz. 264 van de Ster van 1 September, te beginnen bij de laatste woorden op blz. 263: „Het ware vraagstuk van het geestelijk leven." Aanbeveling verdient, dat men het geheele artikel leest, om goed in den geest van het op bladzij 264 staande door te kunnen dringen.

DE PAREL VAN GROOTE WAARDE.

Op zekeren avond na zonsondergang was er een gezelschap van kooplieden in de karavansera van een stad, aan den oever van den Perzischen zeeboezem gelegen, vergaderd. Zij waren ijverig bezig toerustingen te maken voor hun terugreis, welke zij niet lang na middernacht dachten aan te vangen. Op de ruime binnenplaats van de herberg lagen de kameelen op hunne knieën, om hunne lasten te ontvangen. De bedienden waren druk in de weer, om balen met rijke stoffen op te laden en droegen korven met vruchten en watervoorraad aan. Hunne heeren zaten hier en daar op matten of tapijten, rookten hun pijp en slurpten hun mocca-koffie uit hunne kleine kopjes. Op dat oogenblik keerden vele aangezichten zich met verwonderde blikken naar een ouden bekende, die juist de plaats opkwam.

Dat was Ali Mejoet, de welbekende, maar lang afwezig geweest zijnde koopman van Alexandrië. Hij zag er als voorheen kalm en nadenkend uit, maar zijn gelaat, ja zijn geheele voorkomen, droeg de sporen van zware lichamelijke ontberingen, en zijn anders zoo kostbare kleeding had hij nu tegen een gewaad van de gemeenste stof verwisseld. Aan zijn edele houding en den diepen, krachtigen toon zijner stem konden zijne vrienden en geburen hem van den slaaf, die hem volgde, onderscheiden.

Vele van de kooplieden, omringden hem, vernamen naar de redenen zijner lange afwezigheid, vroegen hem naar zijne reizen, en deelden hem mede, dat de tijd van de parelvisscherij in den zeeboezem nu voorbij was zoodat zij voornemens waren naar huis terug te keeren. Hij hoorde hunne vragen met de hem eigene aardigheid en beleefdheid aan, maar liet over zijne reizen niets los. Zijn getrouwe slaaf rolde de grove matten, welke hij op den schouder droeg, uit elkander; Ali Mejoet vlijde er zich op neder en geraakte spoedig in een gezonden slaap. Stilzwijgend zette zijn dienaar zich aan zijne voeten neder, en nadat zijn meester twee uren geslapen had, wekte hij hem; daarna ging hij slapen en bleef zijn heer waken.

Toen de karavaan opbrak, ging Ali Mejoet met zijn dienaar in de achterhoede mee. De karavaan kwam echter zonder hen te Alexandrië aan. Want wat was er gebeurd? Een der kameelen van Ali Mejoet stierf, toen zij juist een oase in de woestijn bereikt hadden, en daar werd ook de slaaf ziek. Zijn heer wilde hem niet verlaten, maar verpleegde hem met de zorgvuldigheid en teederheid van een zieke-oppasser. Toen de karavaan verder trok, was Ali gezeten naast zijn stervende dienaar, onder een groep palmboomen en in de schaduw van een hooge rots; en toen die kooplieden voor het laatst naar hem omkeken, zagen zij, hoe hij zich over de bron, welke uit de rotsholte ontsprong, henenboog, en met zijn beker van het koele water schepte, om de verdrogende lippen van zijn stervenden dienaar te bevochtigen. Dezen liefdedienst had hij van het oogenblik aan, dat zijn dienaar bij het opstijgen van zijn kameel in onmacht viel, onafgebroken herhaald.

Ongeveer een maand nadat de karavaan te Alexandrië was aangekomen, kwam Ali Mejoet met wankelende schreden alleen de zuidelijke poort binnen. Zijn getrouwe slaaf was gestorven, en hij had hem in het zand der woestijn onder de palmboomen van de groene oase begraven. Zijn kameel had hij moeten verkoopen om levensmiddelen te bekomen, en met gewonde voeten, vermagerd en bijna uitgeput van vermoeienis, bereikte de moede wandelaar eindelijk zijn woning. Ternauwernood had hij nog de kracht, om zijn huisdeur te openen, en toen deze weer gesloten was, zonk hij ineen.

Bij onderzoek vond men zijn knapzak ledig, en de lederen drinkflesch, welke over zijn schouder hing, was uitgedroogd en verschrompeld. Zijn vrouw en kinderen stonden om hem heen; zij dachten niets anders, dan dat hij op sterven lag, en vermoedden, dat hem een of ander ongeluk was overkomen. Maar een glimlach overtoog zijn bleek en vervallen gelaat, en met zijn diepe, zachte stem fluisterde hij hen op een blijmoedigen toon toe: „Het is alles zeer goed!"

„Maar hoe komt het dan?" — vroeg zijn vrouw hem, toen Ali zich na eenige dagen van zijn uitputting hersteld had, en rustte op de zachte kussens, welke in de koelen, luchtigen voorhof om de marmerbron gespreid waren — „hoe komt het dan, dat gij in zulk een allerdroevigsten toestand teruggekeerd zijt? Vertel mij toch iets van uwe moeilijke reis, en van de oorzaak uwer langdurige afwezigheid, waarover ik zoo dikwijls geweend heb!".

Ali richtte zich op, en antwoordde glimlachend. „Het is alles zeer goed! Gij zult alles hooren. Laat mij u echter vooraf *dit* mogen zeggen, dat ik op deze reis den besten koop van mijn geheele leven gedaan heb."

„Ik ben ver aan gene zijde van het eiland Ormus en den Perzischen zeeboezem geweest. Ik heb namelijk Hindostan doorkruist tot aan het eiland Ceylon, en alle parelvisscherijen aldaar afgereisd, om goede parelen te zoeken". Terwijl hij dat zeide, ontrolde hij een deel van zijn gordel, en ontvouwde de eene plooi na de andere, welke met sterke zijden draden doorweven waren.

Ten slotte bracht hij uit een buidel van zacht, welriekend leder de vrucht van al zijne moeilijkheden, ontberingen en offeranden te voorschijn, namelijk de grootste, volmaaktste en prachtigste parel, welke men in het oostelijk deel der wereld ooit gezien had.

„Om déze parel" — zeide hij — „Was ik zóó lang afwezig; om déze heb ik al dien tijd gereisd; om déze heb ik alles verkocht wat ik bezat. Het gerucht van hare weergalooze schoonheid en onbetaalbare waarde was mij ter oore gekomen, maar toen ik haar zag, bevond ik, dat haar waardij niet is af te malen, en om haar in bezit te krijgen heb ik met blijdschap alles verkocht."

Langer dan drie jaren was Ali op reis geweest. Voor zijn afreis ging hij voor den rijksten koopman in Alexandrië door. Zijn trouwen dienaar had hij uit de gruwelijkste slavernij losgekocht, waarin hij spoedig zou bezweken zijn. Ali had deernis met hem en verpleegde hem zorgvuldig; hij had hem in de diepste ellende aangetroffen en zijne striemen gewasschen; en al was hij ook zijn eigen zoon geweest, zoo had hij hem niet met meer zorg en teederheid kunnen behandelen.

Tot zijn niet geringe verwondering ontdekte Ali in den jongen slaaf, toen hij langzamerhand herstelde, en uit de bijna gevoellooze stompheid van zijn jammervollen toestand ontwaakte, een man van ongewone gaven en eenige beschaving, die in de dagen van zijn vrijheid een aanzienlijk koopman in zijn vaderland Abessinië geweest was; en bovendien openbaarde zich in hem een gevoel van warme dankbaarheid en liefderijke opoffering. Door dezen slaaf had Ali iets van deze wonderbare parel gehoord, welke de parelvisschers aan de kust van Ceylon uit de diepte hadden opgehaald.

Osman, zoo heette de slaaf, had zich juist in Condatchy bevonden, toen die parel daar te koop werd aangeboden, en de heer, bij wien hij toen dienden, had er een zeer groot bedrag aan ruilwaren voor willen geven, maar niemand had den prijs, die er voor geëischt werd, kunnen betalen, en zoodoende was de parel onverkocht gebleven.

Ali Mejoet vertrok met Osman naar Ceylon. Geen levende ziel ontdekten zij hun geheim. De geldsom, welke de koopman bij zich had, was zeer aanzienlijk: hij had in Alexandrië niets achtergelaten dan zijn woonhuis en een zeker bedrag aan geld, dat hij aan zijn vrouw had gegeven tot onderhoud van het gezin gedurende zijn afwezigheid. Bij zijn terugkomst was dat geld reeds lang uitgegeven, doch zijn aanzien en crediet stonden in Alexandrië zoo hoog, dat zijn vrouw zonder veel moeite geld te leen kon bekomen. Zij had haar huis en hare tuinen voor een flinke som willen verpanden, maar kwam toen te weten, dat haar man dat reeds gedaan had. Eindelijk was haar geleende geld ook op en haar man kwam maar niet.

Toen Ali Mejoet Ceylon bereikte, was de parel daar niet meer: haar bezitter had Condatchy verlaten, om er elders een kooper voor te zoeken. Ali vorschte lang vergeefs naar hem, maar eindelijk vond hij hem met de parel in het vergelegen Japan. De prijs, dien hij er voor bood, was zijn geheele aanzienlijke vermogen; en daar de koopman het moede was geworden, nog langer op een kooper te wachten, en hem tot dusver nog niet zulk een hooge som was geboden geworden, nam hij het aanbod aan en verkocht de parel.

Ondertusschen zat Soelaima thuis in de grootste verlegenheid, en wist niet, hoe zij verder aan het noodige voor hare kinderen en dienstbaren zou moeten komen, en juist toen zonk Ali Mejoet uitgeput bij de huisdeur neer. Hij had lang naar goede parelen gezocht, en toen hij eindelijk die kostbare parel had gevonden, had hij letterlijk alles verkocht wat hij bezat, om haar te verkrijgen. Doch hoe aanzienlijk de som ook was, welke hij er voor betaald had, die was toch nog ver beneden de werkelijke waarde.

Voordat Ali Mejoet deze parel kocht, was hij de rijkste man in Alexandrië, maar bij zijn dood was niemand in staat, zijn vermogen te schatten.

Dit verhaal is niet verdicht. Onder de Oostersche parelhandelaars komt zoo iets meer voor. Vandaar dat de gelijkenis in Matth. 13 : 45 en 46 naar het leven geteekend is.

J. de Liefde, in *Leven*.

DE MORMONEN IN ONS LAND.

Conferentie van de »Laterdaagsche heiligen«.

Onder veel belangstelling hebben de Mormonen of „Laterdaagsche heiligen" Zaterdag en Zondag te Amsterdam in hun eigen gebouw aan de Weteringschans hun najaarsconferentie gehouden. Van heinde en verre waren de geloovigen opgekomen, terwijl de nooit ontbrekende buitenstaanders — nieuws- of weetgierigen — de schare hielpen aangroeien, totdat er geen zitplaatsje meer te bemachtigen viel. Bleek het Zondagochtend reeds noodig van de galerij gebruik te maken, des avonds geraakte ook die stampvol en moesten er extra stoelen aangerukt worden.

Het thema van de conferentie:

Waar zijn onze voorouders? kunnen wij iets voor hen doen? werd door een tiental sprekers en spreeksters uit verschillende oogpunten in het licht gesteld. Aan de hand van 1 Korinthen 15 : 29, waar gesproken wordt van „gedoopt worden ten bate van de dooden", en Hebreeën 11 : 40, waar gezegd wordt dat de voorvaderen niet „zonder ons" kunnen volmaakt worden, en andere schriftuurplaatsen werd het schriftuurlijke en logische van het Mormoonsche tempelwerk voor overledenen betoogd. Het woord voerden o.a. de heer Klomp uit Utrecht, de heer Brij uit Almelo, de heer van Otten en mej. J. Riet, beiden uit Rotterdam, de heer Green uit Den Helder, mevrouw Hartman-Spaans uit Den Haag en mevrouw Kooyman-van der Toom uit Rotterdam.

In een overzichtelijke rede gaf de heer Grundman uit Groningen allerlei interessante mededeelingen over oude en moderne tempels. Bij de Mormonen zijn tempels geen plaatsen voor gewone openbare bijeenkomsten, maar heilige gebouwen, toegewijd voor de plechtigste ceremoniën van hun wijze van aanbidding, waarvan de tempels zichtbare symbolen zijn. Zooals andere richtingen kerkgebouwen stichten: kapellen, synagogen, kathedralen, zoo bouwt ook de Mormoonsche kerk haar bedehuizen. En naar verhouding in grooter getalen dan niet-Mormonen. Maar die Godsgebouwen zijn voor de gewone stichtelijke samenkomsten, de geregelde kerkdiensten, Zondagsschooloefeningen, etc. De tempels zijn daar niet voor. Daarin wordt een aparte arbeid verricht, grootendeels door een plaatsvervangend werk voor de dooden. Deze remplaceerende tempelplechtigheden splitst men in vier afdeelingen: 1. De doop voor afgestorven; 2. Opneming in de priesterschap en bijbehoorende toerusting; 3. Het huwelijkszegel; 4. Ander zegelwerk.

Het wordt niet geleerd, dat een op aarde voltrokken plechtigheid een afgestorvene baten zal als die overledene onbekend en dientengevolge onwaardig is. Evenmin, dat die geest daar ginder in het uitoefenen van zijn vrijen wil belemmerd wordt. Hij is volkomen vrij in zijn keuze: hij kan den tempeldienst, voor hem verricht, aannemen of verwerpen, precies zooals men hier op aarde de heilboodschap kan aanvaarden of afwijzen.

Mevrouw Kooyman—van der Toom, die drie jaar lang haar echtgenoot, den zendingsleider hier te lande, in diens werk heeft terzijde gestaan en eerstdaags met haar drie kinderen weer naar het Rotsgebergte denkt te vertrekken, hield een afscheidsrede. Haar werd door de gemeente, staande, het gebruikelijke en welbekende „Dat 's Heeren zegen op u daal" toegezongen.

De Zaterdag-bijeenkomsten waren op den dag, alleen belegd voor de hier te lande werkzame zendelingen, waarvan een 35-tal was opgekomen. Des avonds vond een niet onverdienstelijk uitgevoerd tooneelstukje, dat zich aansloot aan het conferentie-thema, veel bijval. In de Zondagmiddagbijeenkomst had een bespreking plaats, die op het oog had het samenbrengen van de verleden winter in ons land opgerichte genealogische klassen, het stichten van een centraal bureau en het nemen van andere maatregelen van onderling belang. Op dit samenzijn volgde een korte doopdienst. Drie candidaten hadden zich aangemeld, die in het doopvont ondergedompeld en vervolgens onder de gebruikelijke handoplegging tot leden bevestigd werden.

Het zangkoor der Amsterdamsche gemeente luisterde de godsdienstoefeningen op.

(Nieuwe Rotterdamsche Courant).

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR OCTOBER 1932.

AVONDMAALSVERS.

Terwijl wij het gebroken brood
hier nuttigen, ootmoedig, stil,
Denkt ieder onzer, klein en groot,
aan U en Uwen heil'gen wil.
Bij 't proeven van den kleinen dronk:
't symbool van Uw vergoten bloed,
Ontvlamt in aller hart de vonk
der dankbaarheid met nieuwen gloed.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING.

(Maleachi 3 : 10).

„Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zoodat er geen schuren genoeg wezen zullen."

2½ MINUUT TOESPRAAKJES.

2 October: „De Kirtland Tempel."
„Dagen van beproeving te Kirtland".
Kerk Geschiedenis.

9 October: „Joël als Profeet des Heeren".
„Jona als Profeet des Heeren".
Oude Testament.

16 October: „De Standaardwerken der Kerk".
„De Echtheid van de Zending van Joseph Smith".
Evangelieleer.

23 October: „De Heiland predikt de Tiendwet".
„De Heiland geeft Zijn Kerk een naam".
Boek van Mormon.

30 October: „Jezus' bezorgdheid voor den verdwaalde".
„De opwekking van Lazarus".
Nieuwe Testament.

Men dient deze toespraken voor de vuist te geven en niet voor te lezen.

Aan verdere inlichting is Uw Zondagsschool-President bereid U te helpen.

J. G. de G.

ZENDINGSNIEUWS.

Max R. Warner

Ontslagen.

Ouderling Max R. Warner is eervol ontslagen van zijn zendingsarbeid en is op 3 September van Rotterdam vertrokken, en den 10den d.a.v. scheep gegaan op het S.S. Leviathan van de Vereenigde Staten Lijn.

Verplaatst.

Ouderling William H. Timmerman is van Amsterdam naar Den Helder overgeplaatst; Ouderling Carter E. Jones van Den Helder naar Alkmaar, waar hij gemeentepresident is geworden. Ouderling W. Rulon Lee is van Amsterdam naar het hoofdkantoor te Rotterdam verplaatst.

Overleden.

Herbert. Te Delft is op 20 Augustus 1932 overleden Krina Herbert, geboren Janse, dochter van P. Janse en Josina de Voogt, geboren te Domburg, Zeeland, 19 September 1894 en gedoopt op 11 Juni 1927 door Ouderling Charles P. Mietus.

Herbert. Te Delft is op 3 September 1932 overleden Bartholomeus Hendrik Herbert, zoon van Nicholaas Herbert en bovenvermelde Krina Janse, geboren te Delft 3 Augustus 1929, en ingezegend op 1 September 1929 door Ouderling Don H. van Dam.

Brouws. Uit Salt Lake City, Utah bereikt ons het bericht, dat aldaar overleden is Jaapje Ligthart Brouws, echtgenoote van Jan D. Brouws. Zuster Brouws, die den 24 Januari 1860 hier te lande geboren werd, woonde reeds 24 jaar in Amerika en was aldaar en vroeger te Rotterdam bekend als een zeer getrouw lidmate der Kerk. Zij was de grootmoeder van Ouderling James J. de Brij, die hier te lande een zending volbrengt.

INHOUD.

President Anthony W. Ivins . 273
President Anthony W Ivins tachtig jaar 274
Een getuigenis 275
Een God die spreekt 276
Rotterdamsche Conferentie. . 280
Van de Redactie:
  Acht kruisjes 281
  Echo's van de Amsterdamsche Conferentie 281
  Zuster Kooyman naar huis 281
Huisbezoekles 282
De Parel van groote waarde . 282
De Mormonen in ons land . 285
Zondagsschoolwerk voor Oct. 287
Zendingsnieuws 288

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.
Afzonderlijke nummers 15 cent.